

paa en Maade, som maatte nedsette os og det danske Folk i Udlandets Anseelse. Ministeren har Intet foretaget derimod og har ladet det ganske rolig passere, ladet det vedblivende ske. Men jeg siger, at, naar dette er Tilfældet, saa var det Ministerens Forpligtelse gennem Gesandterne at gjøre Skridt for at udslette det daarlige Indtryk, som maatte være fremkommet som Følge af den Maade, hvorpaa hans Skrifter i Pressen havde omtalt Landet. Derfor siger jeg: Det burde være sket, og det var ikke Andet, end hvad der før var Praxis her og er sket. Dernæst har jeg sagt, at jeg ogsaa troede, at det var sket her, men at jeg — og det gjøre vi Alle — nærede stærk Tvivl om, at det var sket paa en saadan Maade, som efter vor Mening var tilstrækkelig og tilfredsstillende for os. At det er sket, at der findes et Cirkulære, maa jeg anse for godtgjort ved, hvad den høitærede Minister nu har sagt; thi den høitærede Minister har ikke fralagt sig det, men kun fralagt sig, at Cirkulæret havde et saadant Indhold som Artiklerne i de Blade, der ere nævnte, og han har endvidere sagt, at hans Korrespondance med Gesandterne ikke egnede sig til at fremlægges i Thinget. Deri ligger der, forekommer det mig, en temmelig tydelig indirekte Tilstaaelse af, at der findes en saadan Korrespondance. Ministeren har skrevet saadanne Ting, der findes et saadant Cirkulære, men det er af et saadant Indhold, at det ikke kan vises os. Jeg siger da, at det kan fremlægges i et Udvalg; men jeg veed isørigt ikke, hvorfor det ikke skulde kunne fremlægges i Thinget, naar de Aktstykker kunde fremlægges, som bleve udstedte under det Bluhmeste Ministerium. Jeg ser heller ikke, at det erede Medlem for Frederiksberg (Hall) havde Ret i, at der her var den store Forskjel, at Udlandet den Gang havde stor Interesse af at lære at kjende, hvorledes Oppositionen var, og hvilke dens Motiver vare, da det dreiede sig om Londontraktaten, men at det nu saa godt som ingen Interesse har af at kjende Oppositionens Stilling her i Landet. Dette kan jeg paa ingen Maade indrømme; thi under alle mulige Forhold ere vi dog ikke komne saa langt ned og saa fuldstændig glemte, at det skulde være fuldstændigt ligegyldigt endog for vor nærmeste Nabo i Udlandet at vide, af hvilken Grund vi bekæmpe denne Regjering, om ikke af anden Grund saa dog for at vide, hvorvidt de kunne bygge noget Haab om Varigheden af de Forhandlinger, de drive netop med denne Regjering. Men dette Spørgsmaal ligger ikke for. Er det imidlertid først givet, at Cirkulæret eksisterer, at Ministeren har skrevet det og nærer den Tro, at det var interessant for Udlandet at faae at vide, hvorledes Oppositionens Stilling her er, saa — siger jeg — er det ubetinget interessant for os at faae at vide, hvorledes denne Fremstilling har været, fordi det for os er af den allerstørste Interesse at erfare, om den ligner de

Fremstillinger, der have fundet Sted f. Ex. i „Hamburger Nachrichten“, om den er af samme Slags, eller om den gaar i en anden Retning; thi det interesserer os i høi Grad at faae at vide, om Ministeriet maatte er traadt op paa en anden Maade. Hertil siger den høitærede Minister: Nei, det gaar ikke an, det kan ikke fremlægges i Thinget; men jeg skal minde den høitærede Minister om, at den Gang Minister Bluhme for flere Aar tilbage fremlagde de Aktstykker, hvorom der er Tale her i dette Bind af Rigsdagstidenden, da havde han en anden Anskuelse. Han mente, at det kunde gaa an, skjøndt det var en langt alvorligere Sag, der da var Tale om, og Minister Orsted udtalte: „Jeg maa tilstaa, at det glæder mig, at min Kollega har været i Stand til at fremlægge disse Aktstykker“, og han siger siden: „Det er Aktstykker, som gaa ud paa at dokumentere Oppositionens Kjærlighed til Fædrelandet og Kongehuset, og det er netop derfor, det glæder mig, at man har været i Stand til at fremlægge disse Aktstykker, for at det erede Thing kan se, hvorledes Ministeren varetager Thingets Interesser ogsaa i Udlandet.“ Dernæst siger han: „Jeg anser det for meget helbigt, at disse Aktstykker ere komne frem, men jeg tror ikke, at man kan gjøre Ministeriet Behreidelse, fordi det ikke tidligere kunde komme frem med Aktstykker af denne Bestaaelse.“ Ministeren gjorde altsaa Undskyldning for, at det ikke var sket tidligere. Vi gjøre nu ikke den høitærede Minister nogen Behreidelse, fordi det ikke er sket endnu, men vi maa — forekommer det idetmindste mig — modsigge, at det nu paa engang skulde være utilsedeligt at fremlægge saadanne Aktstykker, naar Mænd som Bluhme og Orsted anstaa det ikke blot for tilfredelig, men endog for heldigt at fremlægge dem; men den Gang vare vi jo ogsaa langt fra saa langt fremme i konstitutionel Praxis som nu. Jeg skal derfor, navnlig i Budgettets Interesse, gjentage min Opfordring til den høitærede Minister, om det vil være ham behageligt at fremlægge dem enten i Thinget eller i et Udvalg.

hvad angaar de Bemærkninger, der fremkom fra det erede Medlem for Frederiksberg (Hall), da har han i enkelte Punkter misforstaaet mig, hvilket jeg anser mig for forpligtet til at berigtige. Det erede Medlem sagde, at det var underligt, at jeg gjerne vilde høre Noget fra den Side, men dette er en fuldstændig Misforstaaelse af min Stilling overfor de Herrer ved Bindeet. Jeg tror, at det erede Medlem vil være nødt til at erkjende, at det altid er med priselig Oprigtighed, at jeg har bekyndt min Stilling overfor de Herrer paa den anden Side; men jeg har heller ikke gjort nogen Hemmelighed ud af, at jeg satte Pris paa, hvad jeg hørte fra deres Side. Jeg kan jo ikke negte, at jeg har en ganske anden Opfattelse af vore politiske Forhold end det erede Medlem, men derfor tror jeg ikke med den største Gr-